

det berører det færøske folks nationale og kulturelle stolthed og selvfølelse.

Færinger er jo ikke danskere. Vi er et folk. Vi har et krav på at være omtalt som andet end en særlig dansk befolkning eller population i et særligt område af Danmark. Vi har krav på de rettigheder, som et eget folk har krav på.

Forholdet mellem Færøerne og Danmark har været meget anstrengt i de sidste år. Strid og splid, ævl og kævl har kendetegnet debatten. Det er meget tragisk, hvis det skal fortsætte på den måde, for vi har langt mere at samarbejde om end at strides om. Forholdet mellem Færøerne og Danmark kunne være kendetegnet af samarbejde, gensidig glæde og gensidig nytte. Men forudsætningen er den gensidige respekt og den gensidige anerkendelse.

Som jeg sagde indledningsvis: Selvstyrefløjen vandt valget på Færøerne. Det betyder, at selvstyreforløbet vil fortsætte.

Det, vi har sat os for at nå i de næste 4 år under sloganet »Selvstyre, social tryghed og fremskridt«, er bl.a., at der med overtagelse af sagsområder tømmes ud i hjemmestyreordningen – med undtagelse af social- og sundhedsområdet – således at der kun resterer de sagsområder imellem landene om 4 år, der tilhører suverænitetsoverdragelsen.

Man har som før sagt besluttet at fastfryse bloktilskuddet i kroner og øre; at forcere tilbagebetalingen af gælden til den danske stat; at fortsætte arbejdet med konstruktionen af den kommende færøske grundlov; at stifte en fond til oplagring af økonomiske reserver; at stifte en børs; at rydde op i den efterhånden gamle krisestruktur i erhvervslivet, der medførte et overvældende offentligt ejerskab i bl.a. fiskeindustrien.

Målsætningen er en privatisering, der skal inddække skatteydernes indsats på området. Man er også enig om en kraftig satsning på andre erhvervsområder, der skal understøtte økonomien i en kommende republik.

Kl. 19.15

I det store og hele bliver der med en fortsat stram økonomisk styring som fundament satset på samtlige samfundsområder, således at nationen er klar til at modtage fremtiden i eget regi.

De sidste 4 år har vi desværre oplevet, at Danmarks regering modsatte sig det færøske folks demokratiske ønsker og rettigheder. Årsagen er ganske klar: Den danske regering har gang på gang understreget, at den ønsker at beholde suveræniteten over Færøerne. Det er forståeligt. Enhver stat i verden ønsker naturligvis

at beholde sit område, sit territorium, intakt. Dette er en del af grundideen med en stat, også den danske. Og jo flere vigtige områder der overgår fra stat til hjemmestyre, jo mere udhules suveræniteten, i dette tilfælde den danske.

Men jo længere tid der går, hvor man fra dansk side på forskellig vis forsøger at modarbejde realiseringen af de færøske ønsker, jo værre bliver forholdet imellem vore to lande. Således har forholdene været i alle andre kolonialistiske forhold i denne verden. Hvorfor skulle forholdet imellem Færøerne og Danmark være en undtagelse fra denne regel?

Valgresultatet på Færøerne og koalitionen, der fulgte efter maratonforhandlingerne i foråret, har tydeligvis sat sit præg på regeringens færøpolitik. Jeg håber, at statsministeren vil vedstå sit løfte om, at forhandlingerne om overtagelse af politi og retsvæsen, som blev afblæst en måned før det færøske valg, nu bliver en realitet, således som koalitionen på Færøerne er blevet enige om. Det samme gælder for forhandlingerne om overtagelsen af folkekirken samt alle de øvrige områder, man er blevet enige om at overtage.

Jeg håber, man fra dansk side vil gå positivt ind i disse forhandlinger, selv om de drejer sig om, at den danske centralmagt skal give nogle meget vigtige sagsområder og beføjelser fra sig.

Jeg håber, at man fra dansk side i det hele taget vil erkende det faktum, at befolkningen på Færøerne ønsker selvstændighed, at man omsider vil indse, at den eneste måde, hvorpå vi kan opnå gode forhold mellem landene, er ved, at Danmarks regering positivt medvirker til, at disse ønsker bliver opfyldt.

Det er rigtigt, at den danske stat vil miste meget, den dag selvstændighedsprocessen er ført til ende, og Færøerne oprettes som en suveræn stat. Men dette er nu bare en naturlig følge af historiens gang og strømninger, intet andet.

Man vil miste magten over et meget stort område, ca. 278.000 km² af Jordens overflade; man vil miste noget af sin særstilling i den vestlige forsvarsalliance NATO; det kan meget let tænkes at få økonomiske konsekvenser, hvor store ved vi ikke, da vi aldrig fik indblik i de kontraktlige forhold, der vedrørte kolonierne, imellem kolonimagten og dette militære forum. Man vil også miste noget af sin særstilling i FN, man ville miste international betydning, nogle mener måske også, at man vil miste international prestige.